

PROLOOG

Bladeren ritselen, takken kraken.

Het gehijg komt steeds dichterbij.

De reiziger blijft staan en kijkt zoekend om zich heen.

Ergens huilt een wezen onder de maan.

De reiziger legt zijn hand op de tas, die hij op zijn heup draagt.

In de tas zitten geschenken voor graaf Olaf Grafhart van Raveleijn.

Dankzij de graaf heerst er nu al jaren vrede en welvaart in het graafschap.

In de tas ligt ook een dode fazant, met een bloedrode vlek op zijn borst, die de reiziger gestrikt heeft voor zichzelf.

Dat hoeft niemand te weten...

Het dorp heeft hem gestuurd om de graaf te bedanken, niet om onderweg fazanten te stropen.

In de struiken klinkt gesnuif.

Waar komen die geluiden vandaan?

Wat is dat voor dierlijk gehijg?

Geklapper van vleugels in de bomen.

De reiziger kijkt omhoog.

Tussen de bladeren door ziet hij snippers van de volle maan in de nachthemel.

Opnieuw klinkt het gehijg.

Dichterbij.

Het komt van links.

Van rechts.

Wat is dat toch?

Het kan niet lang meer duren voor hij bij Raveleijn zal zijn.
In de verte zijn de contouren van de stad al zichtbaar.
De toren van de prachtige burcht steekt boven de bomen uit.
Krak!
Verschrikt kijkt hij om.
Drie gestalten maken zich los uit de schaduwen.
Hij klemt de tas tegen zijn borst.
De donkere figuren komen dichterbij, scharen zich rondom hem.
Maanlicht schijnt op hun gezichten.
Het lijkt of ze helmen dragen.
Of zijn het maskers?
Hij ziet glinsterende ogen.
Snuiten!
Zijn ogen schieten heen en weer.
Mensen zijn het, toch?
Maar ze hebben het gezicht van een wolf.
Hij deinst terug.
Ook achter hem staan gedaantes met wolvenkoppen.
Hij beweegt naar links, naar rechts.
Er is nergens een uitweg.
Brandende ogen kijken hem van alle kanten aan.
Hun blik boort zich in zijn ogen, in zijn hoofd, in zijn hersens.
Hij verstijft en staart naar zijn handen.
Blauwe aderen zwellen op en worden grijs.
Wegwezen! denkt de reiziger, maar hij kan geen stap verzetten.
Zijn gedachten worden traag.
Zijn voeten lijken zwaar als graniet.
Zijn hartslag wordt steeds trager: boe-m, boe-m!
Hij ziet de grijnzende koppen rondom hem.
Een van de wolfwezens houdt iets omhoog, vlak voor zijn gezicht.
Even denkt de reiziger dat het zijn dode fazant is, maar het ding
dwarrelt naar de grond.

Een veer! denkt hij, zijn gedachten zijn heel langzaam.

Een witte veer!

Gelukkig, ze hebben mijn fazant niet gevonden, want die heeft geen witte veren.

De gedachte wordt nog trager en versteent in zijn hoofd.

Dan weet hij niets meer...

Een gedaante, gehuld in een lange mantel van witte veren, scharrelt rond over de rotsgrond en mompelt zachtjes tegen een boompje dat in het centrum van de grot staat.

Druipende kaarsen verlichten de ruimte.

De schaduw van de gedaante danst over de ruwe wanden en het plafond.

De kromme neus lijkt een snavel.

De gebogen schouders lijken vleugels.

Hij buigt over het boompje, geeft het water en mompelt vreemde woorden: 'Dionaea muscipula!'

Wortels, takken en rankjes groeien alle kanten op, slingeren, klimmen langs de wanden als kleine, klauwende vingertjes, verdwijnen in de tientallen gangen die in de grot uitkomen.

Het boompje is grijs en ziet er steenachtig uit.

En het lijkt per minuut te groeien...

Uit de diepte van de gangen verderop galmt het donderende gebonk van hamers op aambeelden.

Soms flakkert daar een grillige vuurgloed waarin schaduwen als waanzinnige duivels dansen.

De man in de mantel glimlacht en neemt een paar kronkelende wortels van het boompje teder tussen zijn duim en wijsvinger.

Tussen de wortels ligt een klein, kloppend zwart hart, door slierten en adertjes verbonden met het boompje.

In de wortels openen zich verschillende minuscule mondjes, als onvolgroeide vogelbekjes.

'Honger?' fluistert hij hees.

Opeens stormen zes figuren de grot binnen.
Hij draait zich naar hen om.
Witte veren dwarrelen in het rond.
Hij kijkt naar de gedaantes met de wolvenkoppen.
Met één hand veegt hij zweetdruppels van zijn voorhoofd en laat ze in
de happende bekjes van de boomwortels vallen.
'Aha!
Daar zijn jullie.
Loopt alles volgens plan?'

INHOUD

1.	JOOST	10
2.	DE ORDE VAN DE RAVEN	14
3.	HERFST	19
4.	SAMIRA	24
5.	DE POORT	30
6.	WAARHEID EN LEUGENS	37
7.	GESTOPT	43
8.	OEFENEN	46
9.	KEUKEN	50
10.	TRANSFORMATIE	53
11.	'LAAT ME MET RUST!'	56
12.	GESCHENK	58
13.	WOLFBOOR	62
14.	Tijd!	69
15.	VERBODEN!	75
16.	PIJLEVAR	82
17.	DOORGANG	87
18.	TAKKEN	92
19.	STIPPEN	98
20.	VERKENNEN	102
21.	DRACONICON	107
22.	GEVAAR!	111
23.	KANJER	115
24.	KRONKELMONSTER	119
25.	TOEVALLIG	124
26.	MONSTERBOOM	126
27.	SLAAPWANDELEN	130

28.	KRACHT	134
29.	WAKKER	140
30.	GEGROM	144
31.	HELPERS	149
32.	VALKENOORD	155
33.	STANDBEELD	160
34.	ΜΥΡΤΑ	164
35.	SKRILLIKS	170
36.	DE TRAPEE VAN ONSCHULD	175
37.	DE WITTE RAAF	181
38.	ΠΑΧΤ	184
39.	SCHADUWEN	189
40.	WEG!	192
41.	DE STEM	196
42.	POTDICHT	202
43.	ZWARTE ZWERM	207
44.	ΜΟΝΣΤΕΡ	213
45.	ΕΡΙΑΝ	217
46.	RED HALIŃA	223
47.	LVİK	228
48.	VLAMMEN	232
49.	KEGELS	239
50.	VALDEUR	244
51.	SLANGEN	249
52.	'HELP!'	254
53.	DRAKENKOPPEN	260
54.	GENIAAL	266
55.	LEUGENS	270
56.	HET ZWARTE HART	276
57.	ΤΡΑΠΕΕ	281
58.	RIDDERS	286
59.	AFSCHEID	291

1

JOOST

raconicon, nee!' riep Joost en hij draaide zich op zijn zij.

Vlammen, vuur en rook wervelden om hem heen.

Met twee vuisten stompte hij tegen het kussen.

Gloeiende, gouden ogen keken hem woest aan.

Flapperende vleugels als zeilen van schepen wiekten en wierpen schaduwen.

Vijf reusachtige drakenkoppen, die wolken van vuur spuwden, verreezen uit de muren en bogen zich over hem langs het plafond.

'Nee, nee, je bent verslagen! Ga weg! Je bestaat niet meer!'

Met een ruk schoot Joost overeind.

Zweet stroomde over zijn rug en het laken kleefde aan zijn lijf als de klamme handen van een nachtspook.

Hij knipperde met zijn ogen.

Al weken werd hij geplaagd door dezelfde droom.

Telkens schrok hij midden in de nacht wakker.

Het leek of iets hem in zijn dromen naderde.

Iets dat elke nacht steeds dichterbij kwam en misschien werkelijkheid wilde worden.

En deze nacht gebeurde dat weer, maar nu leek het werkelijker dan ooit!

Met een verwilderde blik keek Joost om zich heen.

De drakenkoppen waren weg.

Draconicon? Wie was dat ook weer?

Nee...

Wie keek er naar hem?

Joost trok het laken op tot aan zijn kin.

Of was het deze keer geen droom?

Hij voelde de blik van onbekende ogen.

Wie? Waar?

Schaduwen bewogen.

Joosts ogen schoten van links naar rechts door zijn slaapkamer.

Licht golfde over de muren.

Waar kwam dat vandaan?

Zijn blik werd getrokken naar het schilderij van de Stenen Poort.

De kunstenaars was zijn moeder.

Ze had vier schilderijen van de poort gemaakt. Eén voor elk seizoen.

De poort in *Winter, Lente, Zomer en Herfst*.

Bij Joost op de kamer hing *Herfst*.

Kale takken rondom de poort. Geen bladeren. Een koude volle maan erboven.

De andere drie schilderijen hingen in het dorp bij de bakker, de slager en de visboer.

Daar werden ze in de etalages tentoongesteld, tussen volkorenbrood, varkenslapjes en moten Schotse zalm en andere vrolijke vispartijen.

Maar nu scheen een vreemd licht vanuit *Herfst* zijn kamer in.

Joost staarde naar het schilderij.

Het licht kwam van de maan, die mama geschilderd had.

Hoe kon een geschilderde maan zo stralen dat er echt licht in zijn kamer scheen?

Joost duwde het laken weg, stapte uit bed en bekeek het schilderij nauwkeuriger.

Het leek of er een gedaante naast de poort stond.

Had zijn moeder die figuur wel geschilderd?

Joost kon zich niet herinneren dat hij hem eerder gezien had.

Hij liep naar het schilderij en legde zijn hand erop.

De aanraking was als een schokgolf, die hij in al zijn vezels voelde.

Zijn bloed raasde trillend door zijn aderen.

Op de een of andere wonderbaarlijke manier hield hij een lantaarn in zijn hand, die het pad voor hem verlichtte...

Hij voelde de wind in zijn haren, de aarde onder zijn blote voeten.

De maan scheen op hem en vlak voor hem lag de Stenen Poort.

Hij zag de letters glanzen bovenin:

Waar raven ruijters zullen zeijn.

Dat stond erin gegraveerd.

Een herinnering!

In het duister klonk gegrom.

Een vorm maakte zich los uit de schaduwen. Een man?

Joost zag een snuit, die steeds langer leek te worden. Spitse oren...

Was het iemand met een masker?

Joost wist het niet.

Hij tilde de lantaarn hoger en scheen op de poort.

Gloeiende, gele ogen keken hem dwingend aan.

De snuit vervormde tot een reusachtige wolvenkop, die uit de takken van het struikgewas rond de poort leek te groeien. Hij kwam naar voren en boog zich met opengesperde muil over Joost heen.

‘RAVELEIJN IS VERBODEN!’ gromde een stem.

‘Vrees de Bende van de Witte Veer!’

Met een kreet sprong Joost achteruit.

Sterren in de nachthemel tolden rond boven zijn hoofd. De gele ogen van de wolf gloeiden en zijn lange witte tanden blikkerden.

Het volgende moment lag Joost weer in zijn bed. Teruggeslingerd. Zijn hoofd bonkte, zijn voorhoofd en zijn wangen gloeiden.

Alles wat hij ooit in Raveleijn meegemaakt had, maalde door zijn hoofd.

Het leek of een film versneld werd afgespeeld.

De avonturen van Joost, zijn twee broers Thomas en Maurits en zijn tweelingzussen Emma en Lisa in Raveleijn.

Avonturen die hij bijna vergeten was...

Een witte veer dwarrelde vanuit het niets op zijn bed neer en loste op...

Met een heet hoofd viel Joost weer in slaap.